

Emma Ranta
Villa Rauhalan
naiset

Emma Ranta

Villa Rauhalan
naiset

SAGA Egmont

Villa Rauhalan naiset

Cover image: Shutterstock & Unsplash

Cover designer: Lisa Bygdén

Copyright © 2026 Emma Ranta and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727318226

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Tuntematon tyttö oven takana

Tämä on nyt varmaan se kuuluisa inspiraatio, Liisa ajatteli tyytyväisenä ja antoi sormiensa lentää näppäimistöllä. Vuosien harjoittelu oli tehnyt kirjoittamisesta nopeaa, vaikkei hän täydellistä kymmensormijärjestelmää hallinnutkaan. Hän oli haaveillut nuorena konekirjoituskurssista, mutta unelmaksi se oli jäänyt. Ei maalla sellaisia edes järjestetty.

Oli hän haaveillut monesta muustakin asiasta, turhaan. Isä oli sanonut kaikkeen ei. Maalaistyttöjä ei ollut ennenkään koulutettu. Ja konekirjoitus, mitä työtä se semmoinen edes oli! Lantakasojen levittäminen ja heinän mättäminen seipäälle paarmojen keskellä, ne olivat oikeaa työtä. Niitä oli kautta aikojen tehty, ja niitä samoja töitä saisivat seuraavat sukupolvetkin tehdä. Ajatus siitä, että lapset voisivat päästä elämässä helpommalla kuin vanhempansa, oli vanhemmille vieras. Kuka sanoi, että elämän piti helppoa olla!

Tänään kaikki tuntui kuitenkin menevän helposti. Liisa oli aamukävelyllä keksinyt ratkaisun mieltään vaivanneeseen pulmaan.

Nyt hän tiesi tarkalleen, miten juoni jatkossa etenisi. Oli ollut erinomainen idea tulla kirjoittamaan maalle. Täällä ajatus lensi ihan eri tavalla kuin kaupungissa.

Kotona joku saattoi soittaa ovikelloa juuri, kun Liisa oli syventynyt kirjoittamiseen. Hän ei halunnut häätää ketään pois, sillä ystävät olivat tässä iässä parasta, mitä ihmisellä saattoi olla, sen hän ymmärsi. Se, että samassa taloyhtiössä asui useita ikäihmisiä, antoi turvaa. He olivat vaihtaneet avaimia keskenään, ja jos jotakuta ei näkynyt koko päivänä, toiset osasivat kaivata.

Aina siellä oli myös joku, joka kaipasi juttuseuraa. Liisa oli seurallinen ihminen, mutta kahvittelu naapurin sinänsä mukavan leskirouvan kanssa katkaisi ikävästi hänen kirjoitussessionsa. Sitä oli turha selittää muille, sillä ei kukaan olisi kuitenkaan ymmärtänyt. Muut tiesivät kyllä hänen harrastuksestaan, mutta sitä, mitä nyt oli meneillään, Liisa ei ollut paljastanut kenellekään. Se oli hänen ikioma salaisuutensa.

Sitten aikanaanpa näkisivät, hän ajatteli niinä päivänä, jolloin uskoi itseensä. Sitten oli niitä päiviä, jolloin Liisa ajatteli, ettei tästä kuitenkaan koskaan mitään valmista tulisi. Hän munaisi vain itsensä, jos hehkuttaisi projektiaan etukäteen ja sitten vetäisikin vesiperän.

Viime viikkoina niitä päiviä, jolloin hän oli innostunut kirjoittamisesta, oli ollut ehdottomasti enemmän kuin niitä, jolloin juoni kulki eteenpäin takkuillen. Kaupungissa hän oli ollut pari kertaa jo vähällä poistaa koko tekstin läppäritään. Sittenpä ei tarvitsisi ajatella, että nyt täytyisi kirjoittaa, kun ei olisi, mitä kirjoittaa.

Onneksi hän oli niinä huonoina hetkinä hillinnyt itsensä. Hän oli keksinyt uudet ratkaisut tökkiviin kohtiin, ja nyt teksti rullasi

eteenpäin vaivattomasti kuin polkupyörä asfaltilla. Ties mitä tässä vielä tapahtuisi, jos hänelle suotaisiin elonpäiviä.

Liisa oli niin syventyneenä kirjoittamiseen, ettei hän heti kuullut kolinaa. Kun hän sitten tajusi äänen, hän ajatteli ensin, että tikka varmaan naputteli nurkkalautoja, tai tintti oli lentänyt päin ikkunalasia. Mutta kopina vain jatkui ja jatkui, eikä se kuulostanut linnun tekemältä ääneltä. Joku hakkasi alakerran ikkunaan.

- Mitä himskattia? Liisa sadatteli ja laskeutui portaat alakertaan.

Hän näki jo puoliväliin rappuja, että joku oli oven takana. Miksei se saakutin joku sitten tullut sisälle? Eipä silti, että Liisa olisi vieraita kaivannut, eikä tässä talossa ollut vielä kukaan käynytäkään. Hän ei tuntenut muita naapureita kuin Iso-Poikelan väen, eikä ainakaan tässä vaiheessa kirjoittamistaan välittänyt edes tutustua enempiin ihmisiin.

Ystävät kaupungista olivat kyllä luvanneet tulla käymään, mutta vasta myöhemmin.

- Sitten, kun viikot ja kuukaudet kuluvat, etkä ilmesty takaisin ihmisten ilmoille, ystävät olivat sanoneet.

Muutaman viikon he kuulemma tarkkailisivat tilannetta. Liisa oli luvannut soitella ja kertoa, että oli hengissä. Se sai toistaiseksi riittää. Puheluihin hän ei välttämättä vastannut, koska piti puhelintaan välillä kiinni voidakseen nauttia täysillä maaseudun rauhasta.

Oven takana oli nuori tyttö. Tosin Liisa ei ollut sataprosenttisen varma sukupuolesta ennen kuin olento avasi suunsa. Nykyään ei aina tiennyt, minkälatuinen ihminen mustanpuhuvien vaatteiden ja kirjavan tukan alle kätkeytyi. Tämänkin tytön hiuksista

toinen puoli oli pitkä ja mustaksi värjätty, keskellä oli vähän vaaleampaa, ja toisella puolella oli pelkkä sänki. Oli siinä kampaajalla ollut haastetta.

Liisa oli kerran odottanut bussia samaan aikaan noin kymmenvuotiaan pitkähiuksisen tytön kanssa. Tai tytöksi hän lasta oli luullut, kunnes paikalle oli tullut tämän kavereita ja oli selvinnyt, että lapsen nimi oli Veikko. Liisan mielestä komea vanhanaikainen nimi oli pahasti ristiriidassa lapsen olemuksen kanssa. Miltä hän Veikko näyttäisi aikuisena? hän oli miettinyt. Tässä iässä oli aikaa miettiä mitä kummallisimpia asioita.

Liisa ajatteli, että tyttö oli varmaan kyläläinen, joka oli tullut myymään jotain leirikouluhankkeen hyväksi. Liisa oli vuosien mittaan ostanut niin vessapaperia, koriste-enkeleitä, joulukortteja kuin keksejäkin. Muutama euro sinne tai tänne, hän sai saman tien rauhan ja lapsiparat killinkejä luokkansa kassaan.

Tällä työllä oli isosta urheilukassista päätellen vähän isokoisempaa myytävää.

– Niin? Liisa kysyi, kun tyttö ei saanut suustaan kuin epämääräisen ”Moin”. – Anteeksi, että jouduit odottamaan. Olin työhuoneessani yläkerrassa enkä kuullut, että joku tuli.

– Olisin soittanut ovikelloa, mutten löytänyt sitä.

Tytön äänessä oli syytöstä.

– Tämä talo on rakennettu yli sata vuotta sitten, eikä silloin tunnettu ovikelloja, Liisa selitti. – Kolkutin tuossa kyllä on.

– Kolkutin?

Liisa osoitti hieman ruostunutta härveliä, joka oli aikanaan esittänyt koiraa. Koiran alla oli kaksi suurta kelloa, joita kilisyttämällä ja yhteen täräyttelemällä sai aikaan ääntä. Se oli sitten eri asia, olisiko hän kuullut äänen yläkertaan. Tuskin.

– Toinen vaihtoehto on avata ovi ja tulla sisäpuolelle huhuilemaan, Liisa jatkoi. – Ovi ei nimittäin ole lukossa.

– Miksei?

– Tyttö katsoi häntä hämmentyneenä. Ainahan ulko-ovea pidetään lukossa.

– Täällä se ei ole välttämätöntä, koska ei täällä ketään kulje, eikä epäilyttäviä tyyppjeä nyt ainakaan. Oletko tästä jostain läheltä, onko sinulla joutain asiaa?

– En minä ole läheltä, Helsingistä minä olen. Etkö sitten tiedä, kuka minä olen?

Voi herranjestas sentään. Liisa sai vain vaivoin pidettyä kasvonsa peruslukemilla. Hänellä ei ollut aavistustakaan, kuka tyttö oli. ”Etkö sitten tiedä, kuka minä olen?” Lause viittasi johonkin rokkitähteen, jolle oli noussut pissa päähän, mutta miksi semmoinen hänen ovelleen olisi urheilukasseineen eksynyt!

– Minun piti tulla tänään, juuri näihin aikoihin.

– Onkohan sinulla nyt oikea osoite? Liisa tuskastui. – Ehkä sinun pitäisi olla jossain muualla. Tässä talossa ei asu ketään muita kuin minä, ja tuskin sinä minua tulit tapaamaan.

– Juuri tänne minun piti tulla. Osoite täsmää, onhan tämä Villa Rauhala?

– Kyllä on, Liisa nyökkäsi.

Tai ainakin vielä hetki sitten oli ollut. Nyt hänestä tuntui, että paikka oli muuttunut Villa Hullunmyllyksi.

– Minulle sanottiin, että talo on kaksikerroksinen rapattu suuri talo järven rannalla ja että siellä asuu vanha nainen.

– Se kyllä pitää paikkansa, Liisa hörähti.

Tosin asian olisi voinut ilmaista vähän toisinkin. Hän itse oli sinut ikävuosiensa kanssa, mutta tiesi monia, jotka saivat puka-

mia, jos heitä sanoi vanhaksi. – Ja mitähän sinä tämmöisestä ikivanhasta fossiilista haluat, jos saa luvan kysyä?

– Enhän minä mitään halua, vaan sinä. Tulin tänne töihin.

– Että mitä!

Liisa väistyi ovelta ja pyysi sisälle. Nyt oltiin keskellä sen veran suurta mysteeriä, ettei sitä selvitetty ovenraosta jutellen. – Tule tänne keittiöön. Haluatko lasillisen mehua?

Voin minä ottaa. Tuolta pysäkiltä oli mielettömän pitkä matka kävellä tänne.

– 600 metriä tarkkaan sanoen, Liisa hymähti.

– Ajattelin, että joku olisi minua vastassa, kun on niin iso kasikin, tyttö jupisi.

– Miten minä olisin voinut tulla sinua vastaan, kun en edes tunne sinua, saati että olisin tiennyt odottaa sinua tänään tänne?

– Eikö sinulle sitten kerrottu?

– Kenen olisi pitänyt kertoa? Liisa äimistyi lisää.

– Odotas, tyttö sanoi ja otti taskustaan paperin. – Tämän minä sain sieltä työkkäristä.

– Työkkäristä?

– Tai mikä TE-toimisto se nyt sitten nykyään onkin. Kaikki puhuvat työkkäristä.

– Kai minä nyt sen tiedän, Liisa puuskahti. – Sitä minä vain ihmettelen, miksi joku tulee minun luokseni työkkärin paperi mukanaan. Mitä siinä lukee?

– Tässä on sinun nimesi ja osoitteesi, ja vähän tulo-ohjeitakin tänne. Tosin olihan tuo osoite niin tarkka, että se löytyi puhelimen navigaattorista, vaikken ollut ihan varma, onko täällä ollenkaan kenttää, kun tämä on niin korvessa.

– Voin paljastaa sinulle semmoisen ihmeen, että täällä on

sähkö, ja vesikin tulee kraanasta, Liisa hörähti. – Minulla on täällä langaton wifi-verkko. Mitä muuta siinä paperissa lukee?

– Tässä on minun työnantajani nimi ja osoite.

– Ja se on? Liisa oli varma, että nyt sotku jotenkin selviäisi.

Hän ei ollut palkannut ketään, joten työn paikka ei ollut täällä.

– Tässä lukee, että Iiris Koivupelto.

– Hän on minun tyttäreni, Liisa huudahti.

– Osoitteesta en saa selvää, hän ei taida asua Suomessa.

– Iiris muutti jo parikymmentä vuotta sitten Yhdysvaltoihin, Teksasiin tarkemmin sanottuna.

– Miksi?

– Olisikohan tässä nyt tärkeämpiäkin asioita selvitettävänä kuin minun tyttäreni vaiheet, Liisa huokaisi.

Hän halusi tytön mahdollisimman nopeasti pois huushollistaan. Tätä menoa hänen kirjoittamistaan äsken vauhdittanut inspiiraatio olisi tipotiessään ja seuraava tulisi ties milloin, jos koskaan. Häiriö oli tullut pahimmalla mahdollisella hetkellä.

– Mikä sinun nimesi on? Liisa kysyi, ja tyttö kertoi olevänsä Unna.

– Onpa outo nimi!

– Ai, minusta se on ihan kiva, ja tunnen minä pari muutakin Unnaa.

– Minä en tunne, Liisa totesi.

Nimi olisi hänen mielestään sopinut paremmin eläimelle, mutta nykyään harrastettiin kaikenlaisia eksoottisia nimiä, oli hän sen huomannut. Kuka tiesi, vaikka tässä maassa olisi ollut tyttölapsi nimeltä Mansikki.

Vähitellen Liisalle selvisi, että Unna oli tosiaankin tullut hänen

luokseen töihin, Iiriksen lähettämänä ja palkkaamana. Se oli jostain niin omituista, että Liisa ei tiennyt, olisiko pitänyt itkeä vai nauraa. Hulluksiko hänen tyttärensä oli tullut?

– Hänen piti soittaa sinulle ja kertoa, että olen tulossa tänään, Unna puolustautui. – Ei ole minun vikani, ellet tiennyt mitään tulostani.

– Minun puhelimeni on ollut kiinni. En halua, että kukaan häiritsee minua, kun teen töitä.

– Töitä?

Unnan silmät laajenivat aivan kuin hän ei olisi koskaan kuullut sellaista sanaa. Ehkä ei ollutkaan. Miten niin töitä? Eihän sinun iässäsi enää töitä tehdä.

– Minä kirjoitan, työhuoneeni on yläkerrassa. Ei se ehkä ole varsinaista työtä, mutta sitä minä joka tapauksessa päivät pitkä teen, ja sen takia en halua vastailla puhelimeen kesken tuotantoprosessin niin kuin joku varmaan hienosti sanoisi.

– Mitä sinä sitten kirjoitat?

Unnan äänessä taisi olla hiven ihailua, tai siltä Liisasta ainakin tuntui. Kun tyttö kuuli, että hän kirjoitti romaania, tämän silmät levisivät entisestään. Liisa ajatteli, että Unna olisi voinut olla nätti tyttö, ellei olisi näyttänyt niin oudolta. Mikä kumma sai ihmisen nirheämään hiuksensa tuolla tavoin ja vetämään silmän ympärille outhoja viivoja, vieläpä mustia? Ja entäs tytön vaatteet sitten? Mustaa, mustaa, mustaa.

Liisa oli vähällä kysyä, kuka oli kuollut, mutta ei tyttö olisi kuitenkaan ymmärtänyt. Liisa oli hiljan ollut hautajaisissa, joissa poisnukkuneen parikymppinen pojanpoika oli lampsinut paikalle lötköhousuissa ja punaisissa lenkkareissa. Liisa ymmärsi tietenkin, ettei kaikilla ollut varaa ostaa erikseen hautajaisvaatteita, mutta että punaiset kengät! Unna taas olisi käynyt täydestä missä

Mitä tulee yksinäisen kirjailijan ja nuoren tytön ystävydestä?

Liisa asustaa mukavassa vanhassa talossaan, Villa Rauhalassa, ja kirjoittaa romaania. Työ sujuu hyvin, kunnes rauha rikkoontuu. Liisan ulkomailla asuva tytär on yllättäen palkannut vanhalle äidilleen seuraneitoiksi parikymppisen tytön. Nyt tämä Unna on saapunut paikalle, eikä hänestä niin vain pääsekään eroon.

Unna vaikuttaa Liisan mielestä hemmotellulta kaupunkilaistytöltä, mutta alkukankeuksien jälkeen yhteiselo lähtee sujumaan jotenkuten. Pian Liisa huomaa, että tunkeilijan myötä elämään tulee niin uusia seikkailuja kuin suuria tunteitakin. Ehkä kämppiksen kanssa asuminen ei olekaan niin kamalaa?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.